

Ζήτω το δημόσιο χρέος, η φτώχεια και η ανεργία! Ζήτω!

του Γιάννη Μηλιού

Αυτήν την εβδομάδα δημοσιεύθηκαν τα επίσημα στοιχεία για την πορεία του ελληνικού δημόσιου χρέους. Ποιο είναι το ποιοτικό συμπέρασμα από τους αριθμούς; Το χρέος αυξήθηκε τους τελευταίους 12 μήνες και παραμένει περίπου το ίδιο σε απόλυτες τιμές με το 2010. Λόγω όμως της μείωσης του ΑΕΠ, το κλάσμα που χρησιμοποιείται ως ποσοτικό μέτρο για να κριθεί αν είναι βιώσιμο το χρέος (χρέος/ΑΕΠ) αυξήθηκε!

Μόλις δημοσιεύθηκαν τα επίσημα στοιχεία που αποδεικνύουν ξεκάθαρα ότι οι πολιτικές λιτότητας δεν μειώνουν το δημόσιο χρέος, αμέσως ακολούθησαν οι δηλώσεις του κ. Ντάισελμπλουμ σύμφωνα με τις οποίες «το χρέος ενδεχομένως θα απομειωθεί το 2014, αν η χώρα τηρήσει τις δεσμεύσεις της». Τι μας λέει δηλαδή η ελληνική κυβέρνηση μέσω του κ. Ντάισελμπλουμ; Μας λέει, στα ίσια, ότι η πολιτική της δεν κάνει αυτό που λέει ότι κάνει. Μας λέει ότι όλη η ρητορική αυτών των τριών ετών περί απεξάρτησης της χώρας από το χρέος είναι ένα θηριώδες ψέμα, ότι πρόκειται για μια γκαϊμπελική πρακτική. Μας λέει ότι η πολιτική αυτή έχει ως σκοπό τη διατήρηση του χρέους σε υψηλά επίπεδα για να είναι πολιτικά εξαρτημένη κάθε κυβέρνηση από τις αγορές. Μας λέει ότι το υψηλό χρέος τελικά είναι ο στόχος!

Οι κ.κ. Ντάισελμπλουμ, Σαμαράς και Κουβέλης πανηγυρίζουν καθημερινά για τις εξελίξεις. Το κεφάλαιο έχει κηρύξει τον πόλεμο στον κόσμο της εργασίας και η τρόικα εσωτερικού και εξωτερικού είναι ικανοποιημένες επειδή ο πόλεμος αυτός πάει καλά.

Ας δούμε πιο προσεκτικά αυτόν τον γκαϊμπελικό τρόπο με τον οποίο παρουσιάζουν τις επιτυχίες τους σ' αυτόν τον πόλεμο: Μας λένε ότι όλα πάνε καλά επειδή μείωσαν τις κρατικές δαπάνες, μείωσαν το δημοσιονομικό έλλειμμα και βελτίωσαν το ισοζύγιο τρεχουσών συναλλαγών. Πράγματι, αν τα ασφαλιστικά ταμεία δεν πληρώνουν τίποτα σε κανέναν από τον Ιανουάριο, αν οι κατώτεροι μισθοί και συντάξεις είναι κάτω από το όριο της φτώχειας, αν το

δημόσιο κηρύσσει στάση πληρωμών σε κάθε προμηθευτή του, αν οι άνεργοι χωρίς επίδομα είναι τετραπλάσιοι από τους άνεργους με επίδομα, τότε όλα πάνε καλά για τις κρατικές δαπάνες και το δημοσιονομικό έλλειμμα. Πάνε τόσο καλά που επέρχεται σύντομα ένα μεγάλο κραχ! Το κραχ αυτό θα χρησιμοποιηθεί για να ληφθούν νέα μέτρα.

Μήπως όμως τουλάχιστον «πάμε καλά» στις εξαγωγές; Μήπως υλοποιείται η νέα μεγάλη ιδέα (του κεφαλαίου), η «εξωστρέφεια»; Ναι, ο λόγος εξαγωγών/εισαγωγών αυξάνεται αλλά κυρίως γιατί μειώνονται οι εισαγωγές, δηλαδή επειδή φτώχυναν οι μισθωτοί, οι συνταξιούχοι, οι αυτοαπασχολούμενοι, οι αγρότες, με άλλα λόγια όλοι εκείνοι που δεν έχουν εξαγωγικές επιχειρήσεις! Αλλά και η μικρή αύξηση των εξαγωγών πού οφείλεται; Στο ότι η κατάρρευση της εσωτερικής ζήτησης ωθεί τις (μεγάλες κυρίως) επιχειρήσεις να στραφούν προς την εξωτερική αγορά. Όμως προσοχή, δεν έχει υλοποιηθεί αρκετά το όραμα της «εξωστρέφειας». Μας το υπενθύμισε ο πρώην γενικός, ο κ. Μέργος, ο «λαγός» της κυβερνητικής πολιτικής.

Η «λογική» τους είναι απλή: Πρέπει να μειωθούν κι άλλο οι μισθοί και οι συντάξεις, να πέσει κι άλλο η εσωτερική ζήτηση ώστε οι εγχώριοι παραγωγοί (οι καπιταλιστικές επιχειρήσεις) να στραφούν εντονότερα προς τις αγορές του εξωτερικού. Δεν μπορούν να ζήσουν οι εργαζόμενοι, λιμοκτονούν κι αυτοκτονούν οι άνεργοι; Κανένα πρόβλημα, όλα πάνε καλά, «γινόμαστε» με γρήγορους ρυθμούς «εξωστρεφείς», σύμφωνα με το όραμα του Σαμαρά, του Ραχόι, της Μέρκελ...

Ο ΣΥΡΙΖΑ βροντοφωνάζει από την αρχή: Η πολιτική αυτή είναι ταξική. Είναι ενάντια στην πλειοψηφία της κοινωνίας και υπέρ των λίγων, του μεγάλου κεφαλαίου. Σκοπός τους δεν είναι να απαλλαγεί το κράτος από το χρέος του, αλλά να απαλλαγεί το μεγάλο κεφάλαιο από την όποια ελάχιστη υποχρέωση είχε να συνεισφέρει στην αναπαραγωγή της κοινωνίας. Σκοπός τους είναι να μην πληρώνουν ασφαλιστικές εισφορές οι εργοδότες, να μειωθεί η φορολογία των κερδών, να φορτωθεί ο κόσμος της εργασίας όλα τα δεινά της κρίσης και να κλείσουν οι μικρές επιχειρήσεις, να συγκεντρωθεί το κεφάλαιο σε λιγότερα χέρια για να μπορεί να αξιοποιηθεί καλύτερα.

Γι' αυτούς δεν υπάρχει εναλλακτική διέξοδος, there is no alternative (TINA). Για τον κόσμο της εργασίας και της ανεργίας από την άλλη πλευρά δεν μπορεί να συνεχιστεί αυτός ο δρόμος. Η μετατροπή του εργαζόμενου σε «τοξικομανή του χρέους»¹ είναι ανάγκη να αναστραφεί άμεσα. Μόνο η πολιτική ανατροπή, η κυβέρνηση της Αριστεράς που θα στηρίζεται από την κοινωνική πλειοψηφία, μπορεί να πετύχει αυτήν την αναστροφή.

¹ Δες το άρθρο του Νίκου Καρανίκα στην Αυγή της 23ης Μαΐου 2013:
<http://www.avgi.gr/article/342966/xreomenoi>